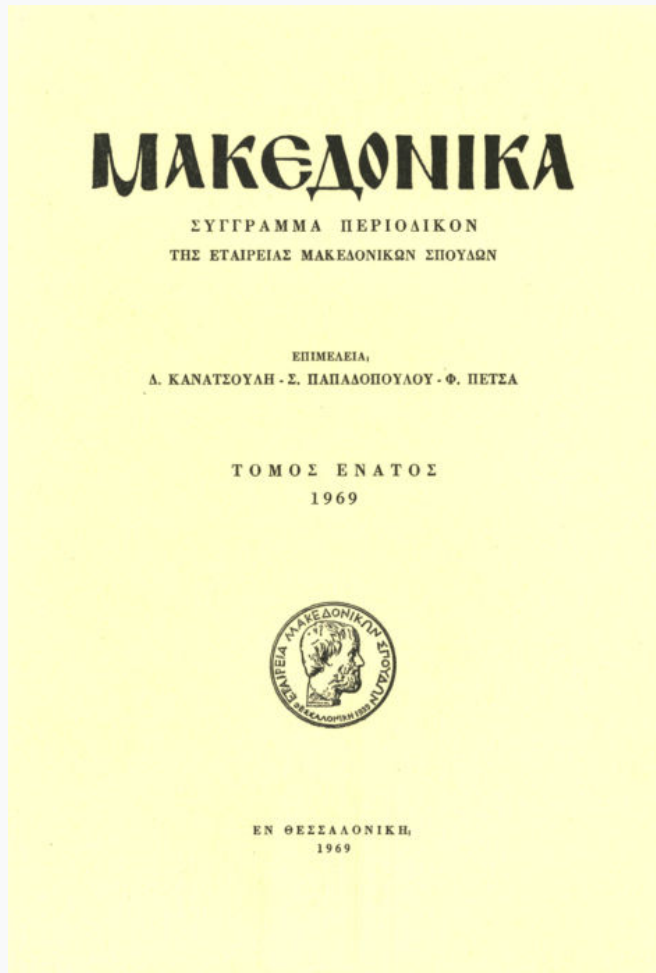

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Ν. Β. Κοσμά, Ο Λαγκαδάς. Ιστορία - Λαογραφία

N. A. Κωνσταντινίδης

doi: [10.12681/makedonika.1057](https://doi.org/10.12681/makedonika.1057)

Copyright © 2015, N. A. Κωνσταντινίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κωνσταντινίδης Ν. Α. (1969). Ν. Β. Κοσμά, Ο Λαγκαδάς. Ιστορία - Λαογραφία. *Μακεδονικά*, 9, 357-358.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.1057>

Ν. Β. Κοσμά, 'Ο Λαγκαδάς. Ίστορία - Λαογραφία, Θεσσαλονίκη 1968 (Έταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν. Μακεδονική Βιβλιοθήκη, ἀρ. 29), 8ον, σελ. 136.

Ἡ χρησιμότητα παρόμοιων ἐργασιῶν, ὅπως αὐτὴ τοῦ δασκάλου Ν. Β. Κοσμά, ἔχει ἀπὸ καιρὸ σωστά ἐκτιμηθῆ. Ἐπίσημοι πνευματικοὶ ὀργανισμοὶ (Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν κ.ά.) τίς προσέχουν ἰδιαίτερο, τίς βραβεύουν καὶ τίς δημοσιεύουν, ἐνθαρρύνοντας ἔτσι τὴ συγγραφὴ τους. Ἡ δημόσια ἀναγνώριση τοῦ κόπου ποῦ καταβάλλει ὁ συγγραφέας μιᾶς τέτοιας ἐργασίας, ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλικὴ ἀμοιβὴ του, εἶναι φυσικὴ καὶ δικαία ἐπιθυμία, ἀποτελεῖ δὲ σημαντικὸ κίνητρο, διότι ἐνισχύει τὴν ἐσωτερικὴ του παρόρμηση.

Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν Στίλπων Κυριακίδης θέλοντας νὰ ὑπογραμμίσῃ τὴν ἐξαιρετικὴ ὀημασία ποῦ ἔχουν οἱ τοπικὲς ἱστοριεὶ γιὰ τὴ γενικότερη ἱστορικὴ γνῶσις ἔγραψε: «...νομίζω ὅτι εἶναι μὲν καλὰ αἱ γενικαὶ ἱστορικαὶ γνῶσεις, αἱ ὅποια εὐρύνουν τὸ πνευματικόν μας πεδίων... ἀλλὰ τῶν γενικωτέρων καὶ ἀπωτέρων αὐτῶν γνώσεων καλὸν εἶναι νὰ προηγήται ἡ γνῶσις τοῦ ἀμεσώτερου περιβάλλοντος, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐγεννήθημεν καὶ μὲ τὸ ὅποιον εἶναι συνδεδεμένη ἡ καθημερινὴ μας ζωὴ, ἀλλὰ καὶ αἱ ἱστορικὰ μας τύχα. Ἡ γνῶσις τῆς προσεχέστερας πατρίδος καὶ τῆς ἱστορίας της νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, τὴν ἀφετηρίαν καὶ εἰσαγωγὴν, οὕτως εἶπεν, εἰς τὴν γνῶσιν τῆς εὐρυτέρας». (Αἱ πόλεις Ξάνθη καὶ Κομοτινή, Θεσσαλονίκη 1960, σ. 28).

Μὲ γνώμονα τὰ παραπάνω μπορούμε εὐκολώτερα νὰ ἀξιολογήσουμε τὴν προσφορὰ τοῦ κ. Ν. Κοσμά καὶ νὰ τὴν προβάλλουμε ὡς πρότυπο γόνιμης δραστηριότητος στοὺς ἐκπαιδευτικοὺς τῶν κομποπόλεων καὶ τῶν χωριῶν ποῦ θὰ ἔχουν τὴν ἐφεση νὰ ἐκπληρώσουν πληρέστερα τὴν παιδευτικὴ τους ἀποστολή. Θὰ εἶχε σημασιωθῆ ἕνα σῶμα ἱστοριολαογραφικῶν μονογραφιῶν γιὰ ὅλες τίς πόλεις, κομποπόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Μακεδονίας, χρησιμότητα γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐπιστήμη, ἂν ὅλοι οἱ ἐκπαιδευτικοὶ ποῦ ὑπηρετοῦν ἐκεῖ ἔχουν τὴν ἐφεση, τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κ. Κοσμά. Διάχυτὴ εἶναι σ' ὅλο τὸ βιβλίον ἡ ἀγάπην τοῦ ο. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ποῦ ἐξετάζει καὶ ἡ ἀμεσώτερη ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀντικείμενό του.

Στὸν πρόλογο καθορίζει τὴ γεωγραφικὴ θέση τοῦ χωριοῦ καὶ σημειώνει τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὸ 1920 (3.327 κάτοικοι) ἕως τὸ 1961 (6.739 κάτοικοι). Στὴν ἀρχὴ τοῦ πρώτου μέρους ποῦ τὸ ἐπιγράφει Ἱστορικὰ διερευνᾷ τὴν προέλευσιν τοῦ τοπωνυμίου (σ.9) ὅπου παραθέτει ἀπόψεις γνωστῶν γλωσσολόγων ποῦ ἀσχολήθηκαν μ' αὐτό. Θεωρεῖ ἐπικρατέστερη τὴ γνώμη «ὅτι τὸ τοπωνύμιον εἶναι μεσαιωνικὸ καὶ ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸ λαγκαδίν, ὑποκοριστικὸ τοῦ μεσαιωνικοῦ λάγκος (κοιλιάδα)».

Συνεχίζει μὲ τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Λαγκαδᾶ (σ. 9-21). Μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ πρώτη γραπτὴ μνεία ποῦ ἀναφέρει τὸν Λαγκαδᾶ ἀνάγεται στὴν ἀρχὴ τοῦ 13ου αἰῶνα (σ. 10). Τελειώνει τὸ κεφάλαιον τῶν Ἱστορικῶν μὲ τὰ γεγονότα τοῦ 1912 καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ χωριοῦ ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐργασίας περιλαμβάνει τὰ Λαογραφικὰ (σ. 25-126). Ἀρχίζει μὲ τὴ Λαϊκὴ Ἀρχιτεκτονικὴ (σ. 25-44). Ὑποστηρίζει ὅτι «ὁ Λαγκαδάς ἔχει μίαν ἀποκλειστικὰ δικὴν τοῦ ἀρχιτεκτονικῆ, ποῦ διαφέρει οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν ἄλλων Μακεδονικῶν πόλεων». Καὶ πιὸ κάτω (σ. 35): «Οἱ χτίστες ποῦ ἔχτιζαν στὸν Λαγκαδᾶ ἦταν Ἕλληνας ἀπὸ τὴ Βόρειον Ἠπειρο». Εἶναι γνωστὸ ὅτι Ἠπειρωτὲς καὶ Δυτικομακεδόνες χτίστες δούλευαν σ' ὅλες σχεδὸν τίς γνη. τὲς ἑλληνικὲς κοινότητες κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν ἄφησαν δείγματα σπιτιῶν, ποῦ οἱ ἐπὶ μέρους διαφορῆς τους συγκλίνουν στοὺς καθιερωμένους κοινούς τύπους οἰκοδομῆς λαϊκῶν σπιτιῶν. Δὲν πρέπει νὰ ἔχη δίκιον ὁ συγγρ., ὅταν

ὀμιλῆ γιὰ μιὰ ξεχωριστὴ ἀρχιτεκτονικὴ στὸν Λαγκαδᾶ. Κατὰ τὰ ἄλλα προσφέρει πλήρη καὶ καθαρὴ περιγραφὴ τῆς λαϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ χωριοῦ.

Ξεχωρίζει τρεῖς τύπους σπιτιῶν: α) τὸν ἰσόγειο, β) τὸν μονόροφο καὶ γ) τὸν ἐνδιάμεσο. Τὰ κείμενα συνοδεύουν πολλὰς φωτογραφίες μὲ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῶν τριῶν ἀνωτέρω τύπων: πόρτες, χαγιάτια, τζάκια, κλπ., καὶ πίνακες σχεδίων ὅπου μὲ ἐπιμέλεια δίνονται κατόψεις, προσόψεις κλπ. λαϊκῶν σπιτιῶν. Παραθέτει, τέλος, κατάλογο μὲ «λαϊκὲς τεχνικὲς λέξεις».

*Ακολουθοῦν: Τροφές - Λαϊκὴ μαγειρικὴ (σ. 44-45), Λαϊκὴ φορεσιὰ (σ. 46-53), Λαϊκὴ ὕφαντικὴ (σ. 53-60), ὅπου παρνεθίζονται εἰκόνες μὲ σχέδια ὕφαντῶν. Γεωργικὰ ἐργαλεῖα (σ. 60-67), ὅπου ἀναφέρονται τὰ τοπικὰ ὀνόματά τους καὶ δίνονται τὸ σχῆμα τοῦ καθενὸς σὲ πίνακες σχεδίων. Τὸ μέτρημα τῆς σοδειᾶς (σ. 67-68). Ὄνομασία τῶν ζώων (σ. 68).

Συνεχίζει μὲ τὴν οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ παιδιοῦ (σ. 69-71) καὶ τελειώνοντας μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ γάμου (σ. 71-78).

*Ἐξετάζει μετὰ τὴν κοινωνικὴ ὀργάνωση, τὸ λαϊκὸ δίκαιο (σ. 79-81), τὸν θάνατο (σ. 81-83).

Στὸ τρίτο καὶ τελευταῖο κεφάλαιο τοῦ δευτέρου μέρους ἐξετάζει τὴν πνευματικὴ ζωὴ. *Αναφέρεται στὴ λαϊκὴ λατρεία (σ. 84-91) καὶ παραθέτει τὰ σχετικὰ μὲ τὶς καθιερωμένες γιορτὲς ἔθιμα. Καταγράφει συνολικὰ ἑβδομήντη ἓνα δημοτικὰ τραγοῦδια (σ. 91-121) κατατάσσοντας τὰ κατὰ τὴ σειρά πού ὑποδεικνύει ἡ γνωστὴ ἔκδοση τῆς Ἀκαδημίας μὲ μουσικὴ καταγραφὴ δύο τραγουδιῶν ἀπὸ τὸ μουσικὸ Σπυρ. Θ. Περιστερῆ.

Τελειώνει τὸ μέρος τῶν Λαογραφικῶν μὲ τὴ λαϊκὴ ἱατρικὴ (σ. 121-122) καὶ μὲ τὰ τοπωνύμια τῆς περιοχῆς (σ. 123-126).

*Αναφέρουμε τὸν πλούσιο πίνακα τῶν βοηθημάτων (σ. 130-132) καὶ σημειώνουμε τὴν ἀπουσία ἀπ' αὐτὸν τοῦ λαμπροῦ βιβλίου: Σκέψεις καὶ ἐντυπώσεις ἐκ περιοδείας ἀνά τὴν Μακεδονίαν (1905-1906), Ἔκδοση Β', Θεσσαλονικὴ 1962, τοῦ Γεωργίου Χατζηκυριακοῦ. Στὶς σελίδες 5, 6, 7 καὶ 8 τοῦ βιβλίου ὑπάρχουν χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὸν Λαγκαδᾶ καὶ τὴν περιοχὴ τοῦ.

*Ὁ συγγρ., μπορούμε νὰ ποῦμε, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ τοῦ. Προσέφερε κατὰ τὸ δυνατόν πλήρη εἰκόνα τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς κωμόπολης πλαισιωμένη ἀπὸ τὰ λαογραφικὰ της. Ἐπέτυχε, παρὰ τὶς δυσκολίες πού οὐναντὰ κάθε μὴ εἰδικὸς τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης. Ἡ Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἔχοντας, προφανῶς, ὑπόψη της ὅλα αὐτὰ καὶ ἐκτιμώντας σωστὰ τὴν ἐργασία τοῦ κ. Ν. Β. Κοσμῆ τὴν συμπεριέλαβε στὶς σειρὰ τῶν ἐκδόσεών της· τὸ πνεῦμα τῆς ἐργασίας αὐτῆς, ἄλλωστε, συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς τοὺς οὐκούς της.

N. A. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Constantin Papoulidis, Nicodème l'Hagiorite (1749-1809), Ἀθήναι (ἀνάπτυχο ἀπὸ τὴν «Θεολογία», τ. ΑΖ' (1966), σ. 294-313, 390-415, 575-590, ΑΗ' (1967), σ. 95-118 καὶ 301-313), 1967, σχ. 8ον, σελ. 102.

*Ἐδῶ καὶ μερικὲς δεκαετίες ἡ φιλολογικὴ ἔρευνα στράφηκε καὶ πρὸς τὰ μνημεῖα τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ. Ἀρκετὲς ἀξιόλογες μελέτες ἐξεδόθησαν καὶ ὑπολείπεται ἀκόμη εὐρὸ πεδίο γιὰ νέες ἐργασίες. Δυστυχῶς δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο γιὰ τὴ θεολογικὴ γραμματολογία τῆς νεοελληνικῆς περιόδου. Ἡ θεολογικὴ κίνηση τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας λανθασμένα θεωρεῖται φτωχικὴ μίμηση τῆς βυζαντινῆς καὶ δὲν ἔχει ἐρευνηθῆ συστηματικὰ, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις. Στὶς ἐξαιρέσεις αὐτὲς συγκαταλέγεται ἡ ἀξιόλογη μελέτη τοῦ κ. Παπουλίδου γιὰ μιὰ ξεχωριστὴ μορφή τῆς νεοελληνικῆς θεολογίας,